Nummer 5 ★ December 2018 ★ Prijs: €2/€3

REVOLUTIE

"Zonder revolutionaire theorie, kan er geen revolutionaire beweging zijn." - Lenin

100 JAAR DUITSE REVOLUTIE

SOCIALISME OF BARBARIJ!

WEG MET FLEX! STOP KAPITALISTISCHE UITBUITING!

ALS ER IETS IS WAAR NEDERLAND KAMPIOEN IN IS, IS DAT HET GROTE AANTAL 'FLEXWERKERS'.

PAGINA 5

DE DUITSE REVOLUTIE VAN 1918

ÉÉN JAAR NA DE OKTOBERREVOLUTIE KWAM DE MACHT IN HANDEN VAN DE ARBEIDERS IN DUITSLAND.

PAGINA 8

DE RODE WEEK VAN 1918

NEDERLAND BEÏNVLOED DOOR DE DUITSE REVOLUTIE. HIER GEBEURDE ER OOK HET EEN EN ANDER.

PAGINA 10

INHOUD REVOLUTIE NUMMER 5 - DECEMBER 2018

3 De uitdaging voor de arbeiders- en studentenbeweging

4 Nationaliseer de ziekenhuizen en zorgverzekeraars!

5 Weg met flex! Stop kapitalistische uitbuiting!

6 De Gele Hesjes, hoe werp je een regring om?

8 De Duitse Revolutie van 1918

10 De Rode Week van 1918: Nederland beïnvloed door de Duitse Revolutie

12 Het Witte Huis en de Red Scare

13 Martin Luther King Jr. en de burgerrechtenstrijd

Contact: **info@marxisten.nl** Website: **www.marxisten.nl**

Redactie: **Zowi Milanovi, Lubna Badi, Dmitri Lenselink.**

Design: **Dina Badi.**

Abonnement: **Neem contact op voor een abonnement op Revolutie.**

Voor 16 euro krijgt u een jaargang van 5 nummers via de post toegestuurd.

Rekeningnummer: IBAN **NL36 TRIO 0197 7097 37** Ten name van Vonk IMT

Marxistische Studenten Utrecht is onderdeel van Revolutie. Wij bestaan uit een groep studenten, die activiteiten organiseert op de Universiteit van Utrecht, om de studenten aan te spreken en te scholen in onze Marxistische ideeën. Wij organiseren elke twee weken een activiteit op de Universiteit, welke een lezing kan zijn over een actueel of theoretisch onderwerp met ruimte voor discussie, maar ook een leesgroep. Onderwerpen die langs zijn geweest zijn onder andere: 'Wat is Marxisme?', 'Wat is Fascisme en hoe kunnen we het bestrijden?', 'Marxisme en Kunst', 'Marxistische Economie', 'Black Lives Matter' etc. Al ligt de focus op studenten, onze meetings zijn wel gewoon open en toegankelijk voor iedereen. Ze worden daarom ook openbaar gepromoot op onze facebook-pagina, iedereen kan langskomen en meedoen, ongeacht of je student bent of niet. Op onze facebook-pagina worden de eerst volgende activiteiten bekend gemaakt, houd die dus in de gaten!

Verder verkopen wij ook vaak in de buurt van de Universiteit ons blad en bieden we uitleg aan studenten met vragen over het Socialisme of Marxisme. Zo willen wij de Marxistische theorie zo toegankelijk mogelijk maken voor iedereen die interesse heeft. Want zoals Lenin zei: "Zonder revolutionaire theorie, kan er geen revolutionaire beweging zijn." We vechten voor een socialistische samenleving; weg met de uitbuiting, armoede, oorlogen en dit verrotte, ondemocratische systeem. Wij willen een betere toekomst voor onze planeet en voor de volgende generaties. Op naar de socialistische revolutie!

▶ Heb je interesse om een keer langs te komen naar een meeting, heb je vragen, of wil je met ons meedoen en je aansluiten?
Stuur dan een berichtje naar onze facebook-pagina: Marxistische Studenten Utrecht
Of een e-mail naar: info@marxisten.nl

MSU

REDACTIONEEL

DE UITDAGING VOOR DE ARBEIDERS- EN STUDENTENBEWEGINGEN

Zowi Milanovi

Niet overal verlopen de sociale ontwikkelingen gelijk. Militante vakbondsleden keken vaak met jaloezie hoe het collega's in België en Frankrijk lukte om veel grotere demonstraties en acties op poten te zetten. De lijn van decennialang concessies en polderen, heeft de spieren van de bonden zo verzwakt, dat het nu veel moeite en inspanning kost om de lijn van het 'offensief' in te zetten.

Een strijdbare beweging op zichzelf is echter geen oplossing. De Franse vakbonden staan hier bekend als zeer strijdbaar. Toch ligt het er niet enkel aan hoe strijdbaar de basis is. De vakbondsleiding van de CGT heeft vele nationale dagen van actie georganiseerd, waarin er in feite alleen stoom afgeblazen wordt. De regering van Macron (net als zijn voorgangers Sarkozy en Hollande) zet echter gewoon door met de afbraak van de verworvenheden van de Franse arbeidersklasse. Er is geen bredere politieke strategie.

Met gebrek aan zo'n strategie, ontstaat er een vacuüm dat opgevuld kan worden door verschillende soorten tegenstrijdige bewegingen. De Gele Hesjes in Frankrijk zijn precies zo'n fenomeen. Ze zijn ontstaan omdat zelfs de ogenschijnlijk strijdbare leiding van de vakbeweging geen goed genoeg resultaat geboekt heeft. Het is een zeer tegenstrijdig fenomeen. De interventies van de 'rode hesjes' van vakbond CGT geven de beweging echter meer en meer een klassenkarakter. Dit brengt de beweging op een hoger niveau. Het ten val brengen van Macrons regering, om te vechten voor een socialistisch alternatief, is een politieke taak die dan ook erkend moet worden door de beweging.

In Nederland zien we de Gele Hesjes nu ook van de grond komen, met demonstraties gepland in verschillende steden. Hier is het nog duidelijker hoe gebrek aan een goede leiding tot een vacuüm gezorgd heeft, waardoor uiterst rechtse elementen nu proberen het voortouw nemen tot het creëren van een 'volksbeweging' tegen Rutte. Rechtse opiniemakers, elementen uit FvD en PVV, fascistische groepen, klimaatontkenners en anti-vaxxers proberen allemaal een graantje mee te pikken en de beweging te sturen richting vreemdelingenhaat en complotdenken. Dat dit element hier sterker is dan in Frankrijk, komt vooral doordat de klassenstrijd hier een gehele periode veel lager is geweest.

Enkel de interventie van de rode hesjes van de FNV-basis kan dit stoppen, indien zij met een duidelijk politieke interventie komen. Door uit te leggen dat de strijd tegen hoge prijzen van levensonderhoud niet veroorzaakt worden door moslims of migranten; door uit te leggen dat de regering-Rutte en de EU zo handelen als ze doen, niet omdat ze in een complot zitten, maar omdat zij de belangen van de banken en grote bedrijven dienen. Dat de strijd tegen hoge prijzen een gezamenlijke strijd is van alle werkenden (dus ook moslims en migrantenarbeiders), die samen gevoerd moet worden met de strijd tegen de reorganisatie van het pensioenstelsel, de strijd tegen flexcontracten en de strijd van studenten tegen het leenstelsel.

Voor de studentenbewegingen is het ook vitaal om beter samen te werken met de arbeidersbeweging. Met demonstraties kunnen studenten laten zien dat ze boos zijn: dit kan een goed mobiliserend effect hebben de beweging vooruit helpen. Echter, demonstraties op zichzelf gaan niets oplossen. Er is weinig manoeuvreerruimte voor de regering; ze kunnen desnoods de ene bezuinigingsmaatregel schrappen door ergens anders te korten. Dit gebeurde er toen kabinet-Rutte II de 'langstudeerboete' inruilde voor het leenstelsel. Studenten kunnen dan ook beter aansluiting zoeken bij de arbeidersbeweging, omdat deze wél de macht heeft om de economie stil te leggen en de werkgevers en het kabinet pijn te doen.

De 66 minuten durende staking op 13 december, van FNV Havens en de Politiebonden(!) voor bevriezing van de pensioenleeftijd op 66 jaar, is een interessante nieuwe ontwikkeling waarbij stakingen een politiek karakter krijgen. Dit zou een opmars kunnen zijn voor verdere acties, zoals een politieke staking tegen flexcontracten in sectoren waar deze veel voorkomen, en een gezamenlijke actie waarbij docenten en studenten samen staken tegen bezuinigingen en het leenstelsel. Hoewel er enkele stappen vooruit zijn gemaakt, mist er ook nog een grote landelijke mobilisatie van alle sectoren van de arbeidersbeweging en studenten tegen het kabinet-Rutte III. Zo'n mobilisatie zou alle bewegingen vooruit helpen. Iedereen is immers de dupe van dit kabinet, behalve de grote bedrijven die belastingvoordeel krijgen. Dat is de centrale tegenstelling. Rutte III moet daarom omver. ■

NATIONALISEER DE ZIEKENHUIZEN EN ZORGVERZEKERAARS!

Revolutie

Het faillissement van het Slotervaartziekenhuis en de IJsselmeerziekenhuizen toont op dramatische wijze aan wat de gevolgen zijn van een zorgsysteem dat bepaald wordt door winsten. Het is tijd voor drastische maatregelen.

Het feit dat ziekenhuizen failliet gaan, is een ramp voor zowel patiënten als de werknemers. Er zaten slechts 3 dagen tussen de aanvraag van uitstel van betaling, en de sluiting van de ziekenhuizen. Verplaatsingen van patiënten, ontslag van werknemers, samen met de algehele stress en chaos die ermee gepaard gaan, het zijn de irrationele gevolgen van de marktwerking in het Nederlandse zorgstelsel.

Het is 10 jaar geleden dat de Nederlandse staat ingreep in ABN AMRO en Fortis, om deze te nationaliseren. Het idee erachter was dat deze banken 'too big to fail' waren. Aldus, het maatschappelijk belang van deze bedrijven werd erkend. De verliezen werden gesocialiseerd, om de winsten jaren later weer te privatiseren. De arbeiders- en middenklasse betaalden de rekening voor het grootkapitaal.

Dat er nu voor de ziekenhuizen geen nationalisering plaatsvindt, terwijl de meeste mensen het toch eens zijn met dat deze een belangrijke rol spelen in de samenleving, toont aan hoe groot de macht is van het financieel kapitaal. De sluiting heeft zeer negatieve gevolgen voor de patiënten, het personeel en de samenleving als geheel. Mismanagement heeft zeker een rol gespeeld in de situatie, maar mag geen reden zijn om de hele tent dan maar dicht te gooien. Een kwart van de Nederlandse ziekenhuizen heeft een slechte financiële situatie. De marktlogica hanteren zou betekenen dat deze op korte termijn dan ook allemaal maar mogen verdwijnen.

Voor de nationalisering de ziekenhuizen

Marktwerking in de zorg betekent dat ziekenhuizen winsten moeten maken. Om dit te realiseren moeten zij concurreren en kosten drukken. Dit gaat ten koste van personeel en patiënten. Indien er financiële problemen zijn, heeft een zorgverzekeraar (zoals in dit geval Zilveren Kruis Achmea) de macht om de stekker eruit te trekken.

Nationalisering van ziekenhuizen is de eerste stap om sluitingen te voorkomen. Het voorziet tevens in de mogelijkheid om de zorg geografisch beter te plannen, doordat de concurrentie tussen ziekenhuizen aan banden wordt gelegd. In plaats van concurrentie is er samenwerking en aanvulling van elkaars taken.

Om mismanagement te voorkomen, is het nodig om de werkvloer meer macht te geven. De werknemers van ziekenhuizen hebben de kunde om deze zelf te controleren en uit hun eigen rangen managers te kiezen. Deze managers kunnen dan een salaris hebben dat niet hoger is als dat van een basisarts, het gaat immers om mensen die zich bekommeren om de zorg van anderen. Mensen van de werkvloer weten beter wat er aan de hand is en waar er verspilling en mismanagement plaatsvindt.

Dit is geen holle retoriek. De werknemers van de IJsselmeerziekenhuizen hebben zelf al een plan opgesteld voor een doorstart. Of dit onder de huidige omstandigheden gaat lukken of niet, moeten we nog zien, maar het toont wel de betrokkenheid en het potentieel van de medewerkers.

Werknemerscontrole is mogelijk en kan als een controlemiddel tegen bureaucratie en mismanagement dienen. Er is echter meer aan de hand. De concurrentie tussen verschillende zorgverzekeraars heeft namelijk tot een toename geleid van meer papierwerk voor het personeel, en meer bureaucratie. Dit aanpakken is een noodzakelijke voorwaarde voor werknemerscontrole. Meer transparantie en eenvoud is echter enkel mogelijk wanneer er een verzekeringssysteem is dat centraal geregeld is.

Nationaal Zorgfonds

In plaats van een landelijk gepland zorgfonds dat vanuit algemene middelen betaald wordt, hebben we een monopolie van een handjevol zorgverzekeraars die gereguleerd worden, maar tegelijk moeten concurreren. Geen van die zorgverzekeraars wil teveel van hun reserves spenderen aan zaken als omvallende ziekenhuizen, uit angst om terrein te verliezen aan de concurrent. Tegelijk spenderen alle verzekeraars ieder jaar wel €500 miljoen aan reclame en campagne om mensen te laten overstappen.

Indien de zorgverzekeraars genationaliseerd en verenigd zouden zijn in één fonds, dan zouden dit soort kosten allemaal verdwijnen. Tevens zouden de kosten van het papierwerk in de ziekenhuizen flink omlaag gaan en dat zou het ziekenhuispersoneel meer tijd geven om zich met zijn hoofdtaak bezig te houden, zorg.

Strijd tegen Rutte, strijd tegen het kapitalisme

Deze crisis komt voort uit de winstgedreven aard van het kapitalisme. Dit economisch systeem wordt hand en tand verdedigd door het kabinet-Rutte III, dat de belangen van het grote bedrijfsleven dient. Na het debacle met de afschaffing van de dividendbelasting, wil Rutte nu op andere wijze €2 miljard belastingvoordeel aan het bedrijfsleven geven, terwijl het lage btw-tarief naar 9% verhoogd wordt.

De strijd voor nationalisering van ziekenhuizen en voor een nationaal zorgfonds, moet centraal staan in de mobilisaties van de arbeidersbeweging tegen Rutte III. Wij als marxisten gaan echter nog verder. Wij staan voor een breuk met het kapitalisme. Door het nationaliseren van de banken en grote bedrijfsleven, kunnen wij hun macht breken en het geld halen waar het zit. Enkel een socialistisch alternatief, waar geproduceerd wordt voor menselijke behoeften, zet mensen boven winst. ■

WEG MET FLEX! STOP KAPITALISTISCHE UITBUITING!

Federica Carasi

Als er iets is waar Nederland kampioen in is, is dat het grote aantal werknemers met een flexibel arbeidscontract (de 'flexwerkers). In Nederland heeft bijna de helft van de jonge werknemers een flexibel arbeidscontract, na Spanje het hoogste in Europa.

Achter het lage werkloosheidspercentage (3,9% in augustus 2018) schuilt het feit dat er zo'n 2 miljoen mensen, voornamelijk jongeren, een flexcontract hebben. Voor deze mensen staat de uitdrukking 'de toekomst plannen' niet langer in het woordenboek, maar voor de bedrijven en bazen betekent dit een groot aantal mensen dat kan worden uitgebuit of onder druk gezet kan worden, met de dreiging van soepel ontslag na drie of zes maanden.

Tussen 2003 en 2016 raakte het aantal oproep- en reservekrachten meer dan verdubbeld, terwijl het aantal vaste krachten daalde van 5,7 miljoen in 2003, naar 5,2 miljoen in 2016. FNV-jongerenorganisatie Young&United heeft erop gewezen dat in 2017 ongeveer 45% van de arbeidscontracten van mensen tussen de 25 en 35 jaar flexibel zijn, terwijl dit in 2003 nog net boven de 20% uitkwam. Op dezelfde wijze zijn langetermijncontracten onder dezelfde groep mensen nu minder dan 50%, terwijl dit in 2003 nog 70% was.

Niet alleen hebben we een probleem van kortetermijncontracten, maar een hoog percentage van deze heeft geen vast aantal werkuren. Om een 'nulurencontract' te hebben betekent niet dat iemand kan besluiten om wel of niet te werken en de rest van de tijd te doen wat men wil; in de meeste gevallen betekent het dat men de hele dag op dat telefoontje wacht! Als we daarbij rekening houden hoe hoog de alledaagse kosten van levensonderhoud zijn in Nederland, in het bijzonder in plaatsen als Amsterdam, dan is dat telefoontje heel noodzakelijk. Om een voorbeeld te geven, de gemiddelde prijs van een kamer (niet eens een appartement) in Amsterdam is €571. Het is niet moeilijk te begrijpen dat zonder een echte baan om de huur te betalen (en het eten, het OV, etc.) het simpelweg niet betaalbaar is, behalve als een van je ouders de CEO van een bedrijf is. Wat vaak gebeurt, is dat 'oproepwerk' betekent dat men altijd beschikbaar moet zijn, omdat je anders niet meer wordt teruggebeld.

Flexwerkers verdienen 35% minder dan hun collega's met een vast contract, hebben drie keer zoveel kans om werkloos te worden en enkel 12% van hen groeit door naar een vast contract. Om maar niet te spreken over de vrouwelijke werkers, die veelal onder druk staan van de mogelijkheid hun baan te verliezen in het geval dat ze zwanger worden, of parttime gaan werken omdat ze, dankzij de te hoge prijzen van de kinderopvang, voor de kinderen moeten zorgen.

De sectoren waar flexcontracten het meest voorkomen zijn: detailhandel (met een piek van kortetermijncontracten in de zomer- en kerstperiodes), toerisme en de horeca. Maar dit zijn niet de enige sectoren! Flexcontracten worden nu ook gebruikt in sportscholen, het onderwijs, kinderdagverblijven (waar 35% van de begeleiders een flexcontract heeft en 15% een nulurencontract) en in de communicatiesector, zoals in call-centres en klantenservices.

Dit is allemaal geen grap, vooral wanneer we bedenken hoeveel hoger opgeleide mensen in dit systeem gedwongen worden. Het begint met het zoeken naar een baantje om de studie of studieschuld te betalen, en vandaar komt men in een eindeloze cyclus terecht van simpele en tijdelijke baantjes: een leger van universitair afgestudeerde jongeren wordt hierin gedwongen omdat de werkgevers en regering geen noodzaak zien voor langetermijnplannen en investeringen in de toekomst. De kortetermijnwinsten zijn te verslavend. Samengevat: met flexibele arbeidscontracten hebben we geen rechten en kunnen we geen echt leven leiden, waarin we onze toekomst kunnen plannen. Het is tijd om te vechten om deze situatie te veranderen. De vakbonden (FNV en haar jongerenorganisatie Young&United) demonstreerden afgelopen 7 november in Rotterdam, waaraan Revolutie ook meedeed. De strijd moet echter voortgezet worden, een demonstratie is niet voldoende. Een volgende stap kan de voorbereiding zijn van een nationale stakingsactiedag in de sectoren met de meeste flexwerkers.

Het is de taak van de arbeidersbeweging strijden voor de afschaffing van flexcontracten en voor hogere lonen, maar daarbij moet men altijd in het achterhoofd houden dat de werkgevers andere opties hebben. De bazen zullen altijd manieren verzinnen om de arbeidskosten te drukken. De kapitalistische regeringen, zoals die van Rutte, zullen altijd naar het advies van de bazen luisteren om een zo goed mogelijk 'investeringsklimaat' te realiseren, linksom of rechtsom ten koste van de werkende mensen.

Bedrijven kunnen automatiseren en zo banen doen verdwijnen, terwijl de werkdruk op de overgebleven werknemers omhoog gaat. In sommige sectoren kunnen zij banen verplaatsen naar landen waar de lonen lager zijn. De kapitaalbezitters gijzelen zo de rest van de samenleving om slechte arbeidsvoorwaarden te accepteren.

De enige manier om werkelijke controle te krijgen over arbeidsvoorwaarden, is door de macht van de kapitaalbezitters te breken en de kapitalistische uitbuiting te stoppen. Dat kan enkel plaatsvinden door de nationalisering van de grote banken en bedrijven, onder de controle van de werknemers. Op basis van een democratisch plan kunnen we goede arbeidsvoorwaarden realiseren en tegelijk besluiten waarin we de meerwaarde investeren. Vecht tegen flex! Vecht voor Revolutie! ■

DE GELE HESJES: HOE WERP JE EEN REGERING OM?

Révolution (marxiste.org) & K. Andriamamonjy *Dit artikel werd geschreven op 30 november. De beweging heeft zich snel ontwikkeld. Op 4 december werd bekend dat de regering-Macron de gehate verhoging van de brandstofaccijns heeft teruggedraaid. Dit is echter nog niet het einde van de beweging!*

In Frankrijk hebben er sinds midden november honderdduizenden mensen deelgenomen aan de gele hesjes beweging, uit protest tegen de hoge kosten van hun levensonderhoud in het algemeen en verhoging van de brandstofaccijns in het bijzonder. Deze beweging is het resultaat van een economische crisis en het strenge bezuinigingsbeleid van de huidige overheid. Naast de bezuinigingen op sociale voorzieningen, belastingverhogingen en andere bezuinigingsmaatregelen, staan de hesjes symbool voor de door stijgende levenskosten en stagnerende lonen veroorzaakte economische verstikking van de Franse bevolking.

Op het eiland La Réunion, een overzees Frans departement, is de beweging van de gele hesjes zo groot en radicaal dat de regering een avondklok heeft ingesteld. Het eiland is al sinds het begin van de beweging volledig geblokkeerd. Wegen zijn versperd, havens geblokkeerd, alle scholen en overheidsgebouwen zijn gesloten en hoewel een deel van de winkels in de ochtend nog open is, heeft een groot deel haar deuren gesloten. Onder de demonstranten heerst een sterk gevoel van solidariteit. De barricaden worden geregeld onderhouden en beschermd en de beweging wordt gesteund door een groot deel van de bevolking. Via social media weten de demonstranten, die gebruik maken van zeer mobiele wegversperringen, zich efficiënt te organiseren.

Dit is de grootste crisis die het eiland te verduren heeft gehad sinds de jaren negentig. Tot nu toe heeft de beweging een groot aantal uiteenlopende eisen gesteld en volgt deze geen duidelijke richting. Hoewel de inwoners van Réunion erkend willen worden in hun klachten, heeft de Franse overheid tot nog toe slechts gereageerd met het inzetten van meer politie.

Het is niet verrassend dat de beweging in Réunion een groter gevolg had, aangezien de inwoners van Réunion het al enkele jaren zwaarder hebben dan hun landgenoten op het vasteland. Mede door het feit dat alle goederen geïmporteerd moet worden, liggen de prijzen op Réunion 30 tot 50 procent hoger. Hiernaast leeft 40 procent van de bevolking onder de armoedegrens en is een derde van de bevolking, en zelfs 56 procent van de jongeren werkloos. De inwoners van Réunion voelen zich begrijpelijk genoeg tweederangsburgers. Hun eiland wordt bestuurd door grootstedelijke politici van het vasteland, terwijl het eiland zelf geteisterd wordt door massale werkloosheid. De verhoging van de brandstofbelastingen is slechts de druppel die de emmer heeft doen overlopen. In reactie op de beweging werd het eiland op 28 november bezocht door Franse minister van overzeese gebieden, Annick Girardin. Naast de belofte om de belastingen op brandstof direct te verlagen, beloofde de minister later meer aankondigingen te doen over het verlagen van het de levenskosten. De gele hesjes beloofden de minister een warm welkom en kondigden via social media aan meer dan 300 barricades op te werpen.

Gezien de grootte van de beweging op Réunion, kan de regering van Macron nu bijna niets anders doen dan het maken van concessies, maar zodra ze kan zal ze haar offensief tegen de arbeiders en armste lagen van de bevolking voortzetten. De inwoners van Réunion, nu al zwaar benadeeld door de crisis van het kapitalisme, zullen als één van de eerste getroffen worden.

De acties van de gele hesjes op Réunion zouden een voorbeeld moeten zijn voor hun kameraden op het vasteland. Het omverwerpen van de regering van Macron zou op de agenda van heel de beweging moeten staan, en dit kan slechts lukken als de beweging op het vasteland net zo sterk is als op Réunion.

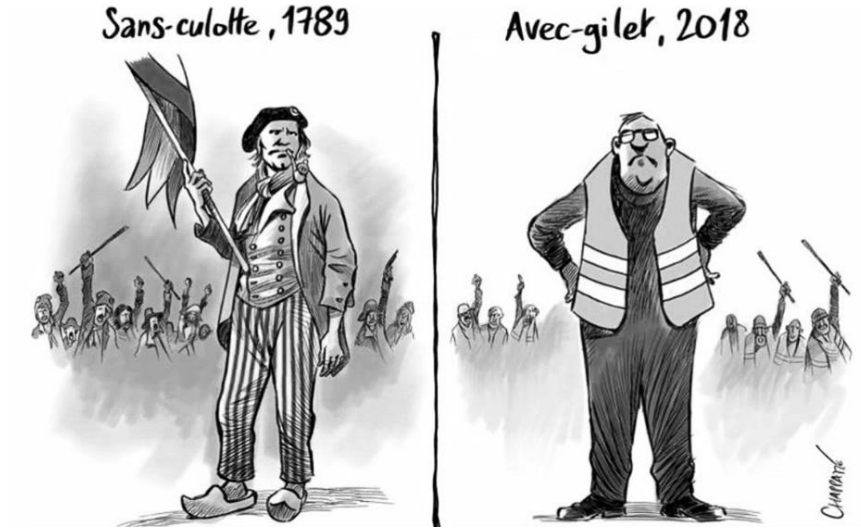

Macrons loze beloftes

Op dinsdag 27 November gaf Macron een provocerende toespraak op het Elysée. Hoewel de demonstranten een verlaging van de kosten van het levensonderhoud eisen, sprak de president voornamelijk over hoe de wereld er in 2050 uit zal zien. Ondanks vage uitspraken over een nieuwe 'methode' kondigde hij geen concrete maatregelen aan. De president sprak over regelmatige herzieningen van de benzineprijzen, maar gaf hier geen verdere informatie over en liet ook niet weten wanneer deze herzieningen in zouden moeten gaan.

Macron beloofde de komende maanden op regionaal niveau 'consultaties' te zullen doen, in de hoop dat deze belofte op zichzelf de beweging kan demobiliseren. De woede en wanhoop in de samenleving laten zich echter niet sussen door het doen van vage beloftes op een neerbuigende toon. Op 1 december zijn de protesten hervat, ditmaal in combinatie met door de vakbonden, waaronder de CGT, georganiseerde mobilisaties. In verschillende steden zijn gezamenlijke protestmarsen georganiseerd, en idealiter zou de beweging zich overal met de vakbonden moeten verenigen in de strijd tegen belastingen op de armste lagen van de bevolking, en het bezuinigingsbeleid.

De rol van de vakbonden

Waarom geeft de overheid niet toe? Omdat Macron terecht bang is dat elke concessie de strijdende massa's zal aansporen, waardoor arbeiders tegen elkaar zullen zeggen; 'om iets gedaan te krijgen moeten we de gele hesjes volgen'. Door helemaal niet toe te geven riskeert de overheid echter de beweging verder te radicaliseren. Ervaring leert dat overheden pas met dit dilemma worden geconfronteerd wanneer de frustratie en vechtlust van de bevolking zodanig opgelopen zijn dat deze op de drempel van een grote sociale explosie staan. Of een dergelijke explosie ook daadwerkelijk plaats zal vinden kan niemand zeggen, maar de beweging lijkt hier zeker klaar voor te zijn. Op dit moment ligt het initiatief echter bij de vakbonden en linkse partijen. Zij moeten nu ingrijpen, de beweging steunen en vooral gebruik maken van het huidige sentiment om een offensief tegen Macrons regering te starten.

Op zichzelf loopt de beweging risico energie te verliezen en dood te bloeden. De overheid zal waarschijnlijk proberen de blokkades een voor een op te heffen in de hoop dat de beweging mettertijd moe zal worden en op zal geven. Dit is waarom men de beweging uit moet bouwen en sterker moet maken. De strategie van blokkades moet omgezet worden in een strategie van stakingen om de beweging tot een succesvol einde te brengen. Op korte termijn kunnen deze stakingen echter niet door de beweging zelf worden georganiseerd, dit zou de taak moeten zijn van de hiervoor bestemde vakbonden en arbeidersorganisaties. Deze moeten nu ingrijpen, voor het momentum uit de beweging verdwenen is.

De vakbondsleiders hebben zich integendeel van de beweging afgekeerd, en zich hier zelfs tegen uitgesproken (Vooral Laurent Berger van de CFDT sprak zich fel uit tegen de beweging). Gelukkig spreekt de leiding van de vakbond niet voor haar leden. Met name de leden van de CGT wijken sterk af van hun leiding, en zeer terecht. Philippe Martinez, de secretaris-generaal van de CGT, weigerde aanvankelijk de beweging te steunen, uit weigering om 'naast het (overig slechts marginaal aanwezige) Front National te marcheren'. Hierna riep hij vakbondsleden op niet mee te doen aan de protesten op 24 november, en wilde hij een apart protest organiseren op 1 december. Op dit moment staat Philippe Martinez nog steeds niet volledig achter de beoogde belastingverlagingen op brandstof en roept hij in plaats hiervan op tot salarisverhogingen - alsof deze twee eisen elkaar uitsluiten!

Terwijl Martinez excuses zoekt om zich op afstand van de beweging te houden, is een groot deel van de CGT actief binnen ofwel solidair met de gele hesjes beweging. Waar mogelijk moet de CGT de beweging adviseren een algemene vergadering te houden, om hier de benodigde stakingen te organiseren. Het zal niet moeilijk zijn de gele hesjes beweging om te zetten in een massale staking, aangezien een groot deel van de beweging uit arbeiders bestaat.

Het houden van een algemene vergadering zal ook helpen met het democratiseren van de beweging. Momenteel zijn er acht personen uitgeroepen tot spreekbuis van de beweging, maar er is onduidelijkheid over hoe deze personen zijn benoemd en hun rol als spreekbuis wordt door een deel van de beweging al betwist. De beweging heeft op zowel regionaal als nationaal niveau behoefte aan democratisch verkozen vertegenwoordigers die verantwoordelijk gehouden kunnen worden voor hun acties. Het democratisch proces zal ook een einde maken aan het misbruik van de organisatie door een kleine groep extreemrechtse activisten, aangezien een duidelijk antikapitalistisch standpunt voor het grootste deel van de beweging aantrekkelijker zal klinken dan het nationalistische geluid van extreemrechts.

Apolitiek?

'Nee!' zullen velen zeggen, 'de beweging van de gele hesjes is apolitiek, en moet dat ook blijven'. Voorstanders van dit standpunt zijn vaak ook tegen verdere inmenging van de vakbonden. De huidige protestbeweging is een (terechte) weerspiegeling van het huidige politieke systeem en is (terecht) kritisch op zowel politieke- als vakbondsleiders, maar is geenszins 'apolitiek'. Veel van hun eisen, zoals de ontbinding van het Lagerhuis, zijn niet alleen politiek, maar zelfs zeer radicaal, en moeten hun uitdrukking vinden binnen de vakbondsbeweging.

Met name de CGT en France Insoumise [de linkse beweging rondom Jean-Luc Mélenchon] moeten duidelijk maken dat de overheid niet omver geworpen kan worden met alleen demonstraties en wegversperringen, maar dat er een duidelijk programma van hernieuwbare stakingen nodig is. Daarenboven moet men breken met het kapitalistische systeem, de uiteindelijke veroorzaker van deze crisis. Zonder politiek ingrijpen laat men de beweging over aan extreemrechts, en dit moet koste van kost voorkomen worden. ■

DE DUITSE REVOLUTIE VAN 1918

Rob Sewell

Slechts één jaar na de grote gebeurtenissen van de Oktoberrevolutie in Rusland kwam de macht in handen van de arbeiders in Duitsland. Toch faalde de socialistische revolutie uiteindelijk. De gevolgen van die mislukking zouden de meest serieuze gevolgen hebben een decennium later, met de opkomst van het fascisme in Duitsland en de consolidatie van het stalinisme in Rusland.

Heel Europa is gevuld met de geest van revolutie", merkte Lloyd George op tegen de Franse premier Clemencu in maart 1919. Het einde van het bloedige conflict van de zogenaamde Grote Oorlog van 1914-18, viel samen met (en was in feite teweeggebracht door) de Duitse revolutie van november 1918. Als startdatum van de Duitse Revolutie wordt gegeven 9 november 1918, de officiële datum van de revolutie, toen de arbeiders- en soldatenraden in Berlijn werden opgericht bij het hoofdkwartier van het Opperste Leger!

Sovjets verspreiden zich

Het 'liberale' kabinet van prins von Baden was op 7 november bijeengekomen tijdens een spoedzitting, waarbij de SPD-ministers steeds geschokt werden door de verspreiding van de zogenaamde anarchie. "We hebben er alles aan gedaan om de massa in bedwang te houden," verklaarde SDP-leider Scheidemann. Maar er was veel meer nodig om de revolutie te onderwerpen en deze leiders bleken bereidwillige en gehoorzame hulpmiddelen te zijn.

Met de ineenstorting van het oude staatsapparaat was de macht in handen gevallen van de gewapende arbeiders, matrozen en soldaten. De raden, of sovjets, waren het meest flexibele en democratische systeem dat ooit was bedacht. Ze werden niet gekozen op basis van geografische kiesdistricten, maar in fabrieken, kantoren, boerderijen en andere plaatsen van arbeid.

De gebeurtenissen verliepen heel snel en een situatie van 'dubbele macht' greep alles aan. Geen wiel draaide en geen fluitje blies, zonder de instemming van de arbeiders. De revolutie was als een staking, maar op een enorme schaal.

De Keizer vlucht

De oude orde was ten einde. Overal werden de keizerlijke vlaggen weggehaald en vervangen door rode vlaggen. De gebeurtenissen liepen snel toen de Hohenzollern-dynastie net als de Romanovs in de vergetelheid raakte. Keizer Wilhelm II moest zijn koninklijk paleis in Potsdam verlaten en de vraag van zijn troonsafstand was op ieders lippen. Wilhelm was terughoudend om zijn troon te verlaten. Maar prins Max von Baden, aangesteld door Wilhelm, kondigde het aftreden van de Keizer aan zonder het hem fatsoenlijk te vertellen.

Toen benaderde Von Baden Ebert, de sociaal-democratisch leider, en vroeg: "Als ik erin zou slagen de keizer te overtuigen [af te treden], sta ik dan aan jouw kant in de strijd tegen de sociale revolutie?" Ebert antwoordde: "Als de keizer geen afstand doet, is de sociale revolutie onvermijdelijk. Ik wil het niet - in feite haat ik het als een zonde. " Het machtsvacuüm moest dringend worden gevuld met een veilig paar 'reformistische' handen. De sociaaldemocratische leiders werden dus aan de macht gebracht.

Ebert begon een nieuwe regering samen te stellen. Eberts eerste daad als kanselier was een oproep tot kalmte: "Medeburgers! Ik smeek u, verlaat de straten. Voor een stad van wet en orde!" Maar de massa bleven niet van de straat. Integendeel, nadat de fabrieken waren verzadigd met pamfletten die tot een opstand opriepen, begonnen arbeiders naar het centrum van Berlijn te marcheren.

Revolutionair getij

Scheidemann, de sociaal-democratische vice-kanselier, hoorde luide kreten vanuit de enorme menigte buiten het Rijksdaggebouw. Vanaf het balkon kondigde hij het nieuws aan dat Ebert nu akkoord ging om kanselier van een socialistische regering te worden. "Lang leve de Duitse republiek!", riep hij uit.

Karl Liebknecht klom vervolgens op het balkon van de Reichstag en maakte een proclamatie namens de Spartacusbond (destijds de belangrijkste marxistische groep in Duitsland), die eindigde met de roep om een Duitse socialistische republiek:
"We moeten nu onze krachten bundelen om de arbeiders- en soldatenregering en een nieuwe proletarische staat te bouwen,

een staat van vrede, vreugde en vrijheid voor onze Duitse broeders over de hele wereld. We strekken onze handen naar hen uit en roepen hen op om de wereldrevolutie tot een goed einde te brengen. Degenen onder u die de vrije Duitse Socialistische Republiek en de Duitse revolutie willen zien, steek uw hand op! " Onder de verzamelde massa's werd een zee van handen opgeworpen voor de revolutie. Kort daarna werd een symbolische rode vlag gehesen op de vlaggenstok van de keizer.

Het revolutionaire tij bewoog en bracht daarmee het proletariaat in beweging. In Berlijn werden de gevangenissen opengegooid en werden honderden gevangenen bevrijd, waaronder Leo Jogiches, de organisator van de Spartakisten. Rosa Luxemburg werd ook vrijgelaten uit de gevangenis van Breslau. Op die dag gaf het Rijksdaggebouw zich over zonder een schot te hebben geschoten. Als de massa's het hadden gewild, hadden ze op dit moment vredig de macht kunnen grijpen, maar ze misten een revolutionair leiderschap.

"KARL LIEBKNECHT EN ROSA LUXEMBURG EISTEN DE VOLTOOIING VAN DE REVOLUTIE EN DE OPRICHTING VAN EEN DUITSE ARBEIDERSREPUBLIEK."

De macht van de arbeiders

Het revolutionaire elan dat de massa's aangreep nam toe, ondanks de oproepen van de sociaal-democratische leiders. De revolutie had de straten veroverd en arbeiders en soldaten konden de potentiële macht in hun handen voelen. In de overgrote meerderheid van de gevallen keken de revolutionaire arbeiders echter naar de leiders van hun traditionele partijen, de SPD en de [linkse sociaaldemocratische] USPD, voor een weg vooruit.

Op 10 november riep een vergadering van de Berlijnse Arbeiders- en Soldatenraad, in aanwezigheid van 3000 afgevaardigden, zich officieel uit tot de vertegenwoordiger van het revolutionaire volk. Het enige probleem was echter dat Ebert de vorige dag al door Prins von Baden tot hoofd van de keizerlijke regering was benoemd. De leiders van de SPD en de USPD waren tot een overeenkomst gekomen om een kabinet met zes leden op te richten, dat de naam "Raad van Volksvertegenwoordigers" aannam. Dit werd vervolgens geratificeerd door de Berlijnse arbeiders- en soldatenraad.

Gezien de impact van de revolutie, probeerde de regering een balans te vinden

tussen deze concurrerende krachten. Het rustte tegelijkertijd op het apparaat van de oude heersende klasse, maar het moest ook rekening houden met de macht van de arbeidersraden. Deze eigenaardige ontwikkeling was een direct gevolg van de situatie van 'dubbele macht' die er in het land bestond.

Sociaal-democraten

Op 12 november gaf de nieuwe regering een verklaring uit aan het Duitse volk dat zij "de taak op zich heeft genomen om het socialistische programma uit te voeren". De Duitse bazen hadden geen andere keuze dan concessies te doen - ondanks hun eerdere oppositie - als gevolg van de druk van de revolutie. Dit omvatte het recht van vergadering, vrijheid van meningsuiting, afschaffing van censuur, amnestie voor politieke misdrijven, voorzieningen om arbeid te beschermen en andere hervormingen. Bovenal werd bepaald dat "een maximale werkdag van acht uur op 1 januari 1919 in werking treedt".

Niemand kan ontkennen dat dit belangrijke stappen vooruit waren, maar het militarisme was niet uitgeroeid en de macht van het oude regime was nog steeds aanwezig. Desondanks eisten Karl Liebknecht en Rosa Luxemburg de voltooiing van de revolutie en de oprichting van een Duitse Arbeidersrepubliek, maar zij vormden een minderheid.

Op 16 december werd het Nationale Congres van de Arbeiders- en Soldatenraden gehouden in Berlijn. De dominantie van de SDP-elementen bleek echter doorslaggevend. Na een verhit debat kwam het congres sterk uit in steun voor het organiseren van een Nationale Vergadering. Dit was een klap voor de revolutionairen. Het leek nu alsof de revolutie door hun vingers glipte. Spartakist Paul Frölich zei dat, vergeleken met binnen het congres, de 'sociale realiteit buiten de deuren van het congres heel anders was'. Het weerspiegelde het feit dat de hoofdstad politiek meer geavanceerd was dan de provincies.

Na de eerste vloedgolf van de Novemberrevolutie maakte het Duitse opperbevel, in samenwerking met Ebert, plannen om Berlijn te bezetten met een aantal zorgvuldig uitgekozen divisies van 'loyale' troepen om een betrouwbare en 'sterke regering' te vormen.

Poging tot staatsgreep

Een poging tot militaire staatsgreep vond plaats op 6 december, toen reactionaire troepen naar de Kanselarij marcheerden en Ebert uitriepen als president. Die staatsgreep mislukte echter, en de militaire leiders, in samenspel met de kanselier, besloten nogmaals om zichzelf te laten gelden. Het voorwendsel voor deze interventie kwam op 23 en 24 december, toen openlijke schermutselingen plaatsvonden tussen reguliere legertroepen en rebelse matrozen van de Volksmarinedivisie.

Contrarevolutie

De verontwaardiging over deze aanval had ernstige politieke gevolgen. Op 29 december 1918 namen de linkse USPD-ministers ontslag bij de regering uit protest tegen dit 'bloedbad'. Dit toonde een diepe regeringscrisis. De rechtse sociaal-democraten namen nu de volledige verantwoordelijkheid op zich om het pad van de contrarevolutie te bewandelen.

Tegen het einde van december voerde een alliantie van monarchisten en contrarevolutionaire elementen van verschillende beschrijvingen (samen met de SPD-leiders) een wrede heksenjacht uit tegen de Spartacusbond, de vertegenwoordigers van het Duitse bolsjewisme.

Een moorddadige atmosfeer werd opzettelijk opgezet tegen Liebknecht en Luxemburg, beschouwd als de leiders van de revolutionaire beweging. Het was het equivalent van de Juli-dagen in Rusland [in juli1917, toen hetzelfde plaatsvond met een heksenjacht tegen de Bolsjewieken]. Dit zou met de medeplichtigheid van de SDP-leiders resulteren in de tragische moord op Karl Liebknecht en Rosa Luxemburg op 15 januari 1919. Dit was het einde van de eerste fase van de Duitse Revolutie. ■

DE RODE WEEK 1918: NEDERLAND BEÏNVLOED DOOR DE DUITSE REVOLUTIE

Zowi Milanovi

In november 1918 vond de Duitse Revolutie plaats, waarbij arbeiders- en soldatenraden gevormd werden en de Duitse keizer werd afgezet. Op 10 november werd hij uitgezet naar Nederland, waar hij in een luxe landgoed in Doorn de rest van zijn tijd kon uitzetten. Minder bekend is dat er in Nederland zelf ook het een en ander gebeurde. Als er wel aan wordt herinnerd, wordt er gesproken over 'Troelstra's vergissing '. SDAP-leider Pieter Jelles Troelstra dacht namelijk dat de Duitse Revolutie zou overwaaien naar Nederland.

Nederland had als 'neutraal' land een andere rol in de Eerste Wereldoorlog. De heersende klasse probeerde altijd buiten een van de grote machtsblokken te blijven, om met iedereen te handelen en tegelijk de koloniale uitbuiting in Indonesië, Suriname en de Antillen voort te zetten. Zij koos geen partij, maar gebruikte de situatie om te profiteren van de tekorten in andere landen en superwinsten te realiseren. De banken en (de voorlopers van) Shell, Unilever, Philips en Akzo Nobel deden goede zaken. Het aantal miljonairs verdriedubbelde in de oorlogsjaren, terwijl de werkende klasse te lijden had onder voedselschaarste en prijsstijgingen.

Er werden tussen de 200.000 en 300.000 dienstplichtigen gemobiliseerd. Hun werd wijsgemaakt dat de oorlog maximaal een jaar zou duren. Het Nederlandse leger was niet voorbereid op een jarenlange oorlog. De soldaten verbleven in tentenkampen op modderige plaatsen, met gebrekkig voedsel en slechte behandeling door meerderen. Na enkele relletjes in 1915 werd de situatie iets verbeterd en werden er ook verlofregelingen ingevoerd. Toch verslechterde de situatie en demoraliseerde het leger over de jaren. In 1916 was er een nieuwe golf van soldatenprotesten. In 1918 was het leger geheel onbetrouwbaar geworden als repressieapparaat.

De grootste arbeiderspartij SDAP, ging net als andere 'socialistische' partijen, een verbond aan van collaboratie met de kapitalistische klasse tijdens de oorlog. Dit betekende dat de SDAP en vakbond NVV zoveel mogelijk stakingen en protesten probeerden te voorkomen, om de 'godsvrede' te bewaren. Deels uitte onvrede zich via de SDP (voorloper Communistische Partij Holland) en anarchistische groepen, maar soms ook zonder organisatie. In 1917 vond het Aardappeloproer plaats in Amsterdam, waar arbeidersvrouwen voedsel plunderden voor hun families. In 1918 vonden er nieuwe voedselrellen plaats en waren belangrijke stakingen in de Hembrug Munitiefabriek en in de Rotterdamse haven. De ledentallen van alle vakbonden stegen en zelfs de christelijke en katholieke bonden presenteerden zich als zeer strijdbaar, om te voorkomen dat hun leden zouden overlopen naar de socialistische bonden.

Toen er 25 oktober een soldatenopstand plaatsvond op kazerne De Harskamp in Gelderland, tegen slechte omstandigheden en het intrekken van verloven, leidde dit bij een deel van de heersende klasse tot angst. Het was dezelfde periode dat er in Kiel een muiterij plaatsvond die de Duitse Revolutie in gang zette. SDAP-leider Troelstra wilde rekening houden met een scenario van revolutie, om te zorgen dat de macht overgedragen zou worden naar de SDAP, in plaats van de SDP. Hij was echter een minderheid binnen de SDAP, want de meerderheid van de leiding wilde niet eens nadenken over een revolutie. Dat betekent niet dat Troelstra een revolutionair marxist was. Hij verzette zich juist tegen de marxistische SDP en bracht eerder zelfs zijn eigen zoon symbolisch naar de kazerne om de 'godsvrede' te dienen.

Op 9 november, de dag dat Berlijn in handen van de revolutionaire arbeiders- en soldatenraden kwam, vreesde de liberale burgerij in Rotterdam en Den Haag voor een verspreiding van de revolutie naar Nederland. De Rotterdamse Burgemeester Zimmerman en enkele grote bazen in de haven, gingen in gesprek met de SDAP en vakbond NVV, om de voorwaarden te bespreken voor een 'vreedzame machtsoverdracht'. Zij gingen akkoord ermee dat de SDAP de macht zou verkrijgen en waren bereid grote concessies te doen, zolang de macht maar niet in handen kwam van de 'Amsterdamse Communisten'.

In deze onrustige omstandigheden wilde Troelstra de optie voor een machtsoverdracht open houden. Als compromis met de rechtervleugel van de SDAP, kwamen ze op 10 november met een nieuw programma, dat in feite ondanks strijdbare taal enkel een

minimumprogramma was, met zaken zoals algemeen stemrecht (want enkel mannen konden nog stemmen), een achturendag, algemene verzekeringen bij werkloosheid en ziekte, demobilisatie van het leger. Intussen was de Duitse keizer Wilhelm II in Nederland aangekomen voor politiek asiel, dat hij verkreeg met een luxeverblijf op een landgoed in Doorn.

11 november 1918 was het einde van de Eerste Wereldoorlog, waar de Duitse Revolutie toe had geleid. Omdat het Nederlandse leger zo onbetrouwbaar was geworden als gevolg van de onvrede die er onder de dienstplichtigen leefde, besloot de regering om direct de demobilisatie in te zetten! Troelstra was in Rotterdam bij een SDAP-vergadering en verklaarde nu dat de revolutie naar Nederland zou overwaaien. Hij vroeg de leider van de Bond van Nederlandse Dienstplichtigen, om soldatenraden op te zetten, als alternatief voor de revolutionaire soldatenorganisaties die gecontroleerd werden door de SDP en anarchisten. De stemming onder de voorhoede van de arbeiders en soldaten was vergevorderd, maar de grote massa was nog niet zo ver. Het einde van de oorlog en de directe demobilisatie betekenden een ademruimte en men wilde eerst afwachten of het einde van de oorlog eindelijk tot betere omstandigheden zou leiden.

12 november had Troelstra nog steeds het revolutieperspectief, welke hij nu in het parlement verkondigde. In een vlammende toespraak gaf hij de regering 5 dagen om de macht over te dragen, met het argument dat als dit niet gereguleerd naar de SDAP zou gebeuren, het alternatief anarchie zou zijn. Oftewel, beter naar de SDAP (welke geen echte breuk met het kapitalisme meer wilde) dan naar de SDP en anarchisten. Echter, er was verder totaal geen organisatie om deze machtsoverdracht in gang te zetten. De regering en conservatieve heersende klasse gebruikten deze 5 dagen om de contrarevolutie op te trommelen.

Betrouwbare legeronderdelen werden georganiseerd rond een Bond van Regeringsgetrouwen, die strategische punten onder controle namen. Inlichtingendienst GSIII (voorloper van de AIVD) kwam voor het eerst grootschalig binnenlands in actie. Gemeenten richten paramilitaire Burgerwachten in. Landelijk wordt de Bijzonder Vrijwillige Landstorm opgericht. Beide rekruteren voornamelijk uit conservatieve katholieke en protestantse lagen van de bevolking. De regering verspreidt plakkaten waarin de bevolking gevraagd wordt 'niet het Russische voorbeeld te volgen'. Er worden ook acties ondernomen tegen revolutionaire legeronderdelen. Zo wordt op 13 november de marinevloot bij Den Helder ontwapend, omdat er geruchten rondgingen dat matrozen wilden muiten om vervolgens naar revolutionaire steden als Rotterdam en Amsterdam te varen.

In Amsterdam was er de 13e een massademonstratie van 3000 arbeiders en 500 soldaten, voor de vrijlating van een revolutionaire soldaat. SDP-leiders David Wijnkoop en Henriëtte Roland-Holst liepen voorop. Toen ze langs de Cavaleriekazerne liepen, begon de Cavalerie op hen te schieten, nadat een provocateur een valse handgranaat gegooid had. Het gevolg, 4 doden en 18 gewonden. Intussen waren er in het hele land SDAP-bijeenkomsten, waar de leden in een revolutionaire stemming waren, maar de leiding in feite niets deed.

Hiermee was het hoogtepunt bereikt. De volgende dag waren er geen revolutionaire massamobilisaties meer. De SDAP begon zich nu openlijk af te zetten van het hele idee van revolutie en maakte de demonstratie in Amsterdam belachelijk. Het SDAP-congres van 16-17 november rekende af met het idee van revolutie. SDAP wilde alles enkel nog veranderen via parlementaire hervormingen.

De contrarevolutie mobiliseerde door. Op 17 november was er een massademonstratie van duizenden katholieken tegen het 'revolutiegevaar'. Echter, de grootste demonstratie was die op 18 november in Den Haag, de zogenaamde 'Oranjefurie'. Duizenden orangisten waren gemobiliseerd om koningin Wilhelmina en prinses Juliana een warm welkom te heten. Op het Malieveld vond er een georkestreerd evenement plaats, waarbij soldaten de paarden van de koets loskoppelden om deze zelf voort te trekken. Dit zou het bewijs zijn dat soldaten geen revolutie wilden, maar orde en monarchie. In feite was dit alles in scène gezet.

Hier zien we welke rol de monarchie in Nederland heeft. Een symbool dat zogenaamd boven alle klassen en partijen zou staan, een symbool van orde. In de toekomst kunnen we er zeker van zijn dat de Koning(in) opnieuw gebruikt zal worden 'om het land te verenigen' in een periode van verhoogde klassenstrijd en instabiliteit.

Op 20 november kwam koningin Wilhelmina met een belofte voor 'hervormingen die bij de polsslag van de tijd pasten'. Het katholieke kabinet Ruys de Berenbrouck zette deze in: het broodrantsoen werd verhoogd (vanuit de vrijgekomen militaire voorraden); er kwam algemeen stemrecht voor vrouwen; er kwamen sociale verzekeringen voor ziekte en invaliditeit; de pensioenen werden verhoogd, samen met verlaging van de leeftijd van 70 naar 65. In 1919 kon een economische opgang de gedemobiliseerde soldaten absorberen en stonden de werkgevers onder druk om de lonen flink te laten stijgen (in 1920 waren lonen het dubbele van 1918). Minister Aalberse kwam met de Arbeidswet, die de werkweek terugbracht naar maximaal 45 uur en de werkdag naar maximaal 8 uur.

Niet 'christelijke humaniteit' was de oorzaak hiervan, maar exact de klassenstrijd. Het waren de grote gebeurtenissen van de Russische Revolutie, de Duitse Revolutie en de strijdbare stakingen, voedselrellen en soldatenopstanden in Nederland die de heersende klasse heeft aangezet tot deze concessies. Op dezelfde manier betekent een slappe, compromissenzoekende leiding van de arbeidersbeweging die acties ontmoedigt (wat in Nederland decennia de norm was) voor een continue en geleidelijke afbraak van verworvenheden.

Een andere ontwikkeling was de groei van de Communistische Partij Holland als Nederlandse sectie van de Communistische Internationale. In minder dan 2 jaar verdubbelde de partij van 1000 naar 2000 leden. Op 21 juli 1919 wist ze een staking teweeg te brengen in de havens van Amsterdam en Rotterdam, tegen wapentransporten naar de contrarevolutionaire Witte Legers in Rusland.

De Rode Week was geen revolutie, maar de Duitse Revolutie zorgde dat er elementen van revolutie aanwezig waren in Nederland. Het was niet enkel Troelstra, maar ook een deel van de heersende klasse die bang waren voor verspreiding van de revolutie naar Nederland. De liberalen wilden een overdracht naar de sociaaldemocratie, zoals in Duitsland, terwijl de conservatieven de contrarevolutionaire hulptroepen mobiliseerden. Indien de Duitse Revolutie volledig geslaagd zou zijn, zou de situatie in Nederland zich echter ook anders ontwikkeld hebben.

Onder druk van klassenstrijd in binnenland en buitenland gaf de Nederlandse burgerij concessies aan de werkende klasse. Alles wordt gewonnen door actieve strijd. Dat is de belangrijkste inspiratie voor de Nederlandse arbeidersbeweging in 2018. Daarom herdenken we de Rode Week. ■

HET WITTE HUIS EN DE RED SCARE

Dmitri Lenselink

Een kat in het nauw maakt wilde sprongen. Deze mooie Nederlandse uitdrukking is een passende omschrijving van de Amerikaanse elite in deze tijd van kapitalistische crisis. "Fascisme is niets anders dan kapitalisme in verval", zei Leon Trotski. En al is de huidige regering in Washington geen fascistisch regime, Donald Trump en zijn gevolg tonen autocratische trekjes die enige bezorgdheid legitimeren. Maar tegelijkertijd tonen deze trekjes ook aan dat het socialisme in opmars is, en ook haar vijanden dit niet meer kunnen ontkennen.

Een tekenend voorbeeld van de paniek die er in kapitalistische Amerika toeslaat, is de bezorgdheid over de toenemende populariteit van het socialisme. Het Witte Huis heeft in Oktober van dit jaar een document gepubliceerd genaamd "The Opportunity Costs of Socialism", letterlijk vertaald de 'opportuniteitskosten' van het socialisme. Het Witte Huis licht in haar verklaring toe dat deze studie een reactie is op de toenemende populariteit van het socialisme onder jongeren in de Verenigde Staten.

Red Scare

De bezorgdheid van de Amerikaanse elite is terecht, in die zin dat het socialisme inderdaad aan populariteit wint. Wat het Witte Huis ongetwijfeld niet realiseert in haar analyse, is dat dit een direct gevolg is van het falen van het kapitalisme. Waar het 'land van de onbegrensde mogelijkheden' wellicht bekend staat als kapitalistisch bastion, is het daarmee ook het meest vatbaar voor een socialistische omwenteling. Om deze kentering tegen te gaan, beroepen de auteurs van het Witte Huis document (Raad van Economische Adviseurs) zich op stokoude tactieken uit de tijd van de Koude Oorlog en de zogenaamde 'Red Scare', en haalt dientengevolge allerlei oude vooroordelen over het socialisme van stal om de lezer schrik aan te jagen over de ideeën van Karl Marx.

Het Witte Huis

In hun 76 pagina's tellende essay, formuleert de Raad van Economische Adviseurs een aantal speerpunten waarop hun conclusies zijn gestoeld. Men benoemt de theoretische tekortkomingen van het socialisme met betrekking tot motivatie, beloning en innovatie en het gaat dieper in op de staatkundige aspecten met het falen van het 'socialisme' in landen als de Sovjet-Unie als voorbeeld. Wat opvalt in de conclusies is dat men terug blijft vallen op populaire misvattingen en, in plaats van een studie naar de Marxistische grondbeginselen, terug blijft grijpen naar 'praktijkvoorbeelden' zonder deze te verbinden aan de theorie.

Een goed voorbeeld is het beeld dat wordt geschetst van socialisme als een autoritaire, bureaucratische staat. Dit schrikbeeld wordt ingezet als boeman richting brave burgers die worden onderdrukt door een Stalinistische regering die alle productiemiddelen bezit en kleine middenstand het leven zuur maakt.

Terwijl de kapitalisten iedereen bang maken voor een bemoeizuchtige overheid die 'alles' beheerst, is hun alternatief een bemoeizuchtige rijke elite die alles beheerst. Marxisten pleiten enkel voor de socialisatie van de grote banken en multinationals die de economie controleren (en overigens ook de kleine middenstand uitknijpen). Géén technocratische overheid, maar collectief eigendom onder democratische arbeiderscontrole. Dan kunnen we een democratisch plan realiseren waar ook de middenstanders bij betrokken kunnen worden. De kleine bedrijfjes en zelfstandigen mogen dan zelf bepalen of ze doorwillen als privaat bedrijf (met goede arbeidsvoorwaarden voor de werknemers), of zich vrijwillig aansluiten bij een coöperatief of collectief.

Deze bangmakerijen van het Witte Huis gaan door in de rest van het paper en borduren voort op het beeld van ofwel Stalinistische regimes dan wel reformistische regeringen van landen als Denemarken en Zweden. De mythe die er in VS heerst dat Scandinavië 'socialistisch' is, wordt dankbaar gebruikt om te 'bewijzen' dat het systeem niet werkt. Het falen van de reformistische linkse politiek wordt hier net als door rechtse partijen in Europa zelf gebruikt om het kapitalisme te propageren.

Wat betekent dit?

Ondanks dat de toon en de conclusies tenenkrommend slecht zijn, is deze publicatie van de Trump-regering een sterk signaal dat het kapitalisme inderdaad wankelt. Het teruggrijpen naar oude angsten en vooroordelen over het socialisme en het communisme toont aan dat de economische experts het aan feitelijke argumenten ontbreekt om de Marxistische theorie echt te weerleggen. De onjuistheden worden gebruikt om te trachten de traditionele afkeer van het socialisme onder de Amerikaanse arbeiders in stand te houden. Het echte progressieve karakter van het Marxisme zoals democratisering van de industrie en de macht naar de werkende klasse in plaats van de werkgevers en het bureaucratische staatsapparaat, zouden juist goed vallen in de Amerikaanse maatschappij. Daarom wil de heersende elite precies deze feiten uit het zicht houden. Tevergeefs, want de populariteit van het socialisme groeit onder Amerikaanse arbeiders en jongeren.

Het is daarom eens te meer de taak van Marxisten om onze theorie goed en geduldig te blijven uitleggen aan arbeiders en jongeren. Om het beeld van Stalinisme als synoniem van communisme weg te nemen en te benadrukken dat Marxisme geen extremistische of utopische filosofie is, maar dat juist de gematigde sociaaldemocraten in Europa een onrealistisch doel nastreven.

Nederland

Ook in Nederland groeit de aanhang van Marxistische ideeën en zullen deze steeds vaker in de media en de maatschappij ter sprake komen. Ook hier kunnen we rekening houden met een felle tegenreactie om het kapitalisme te verdedigen met dezelfde valse argumenten als het Witte Huis. Autocratische verschijnselen, flirten met fascisme en het publiceren van propaganda en desinformatie is een uiterst zorgelijke en akelige tendens maar geeft ons tegelijkertijd een sterk signaal dat de strijd in volle gang is. ■

MARTIN LUTHER KING JR. EN DE BURGERRECHTENSTRIJD

Dina Badi

50 jaar geleden, op 4 April 1968, werd Martin Luther King Jr. vermoord terwijl hij op het balkon zat van zijn hotelkamer in Memphis, Tennessee. King was in Memphis om een demonstratie te leiden ter ondersteuning van een drie maanden durende staking, gehouden door vuilnismannen. Hij was aan het kletsen met wat vrienden toen er een geweerschot afging en King in elkaar zakte, met bloed stromend uit zijn kaak en nek. Een half uur later, in het ziekenhuis, werd King dood verklaard op 39-jarige leeftijd.

King maakte duidelijk dat hij voor een vreedzame en geweldloze strijd was. Hij stelde voor om een deel van de rijkdom van de samenleving te gebruiken om de ergste aspecten van de klassensamenleving te verlichten. Hij heeft zelfs werken van Marx gelezen, maar was het niet eens met zijn analyse. King had voor het grootste deel van zijn leven dus een pacifistische en reformistische aanpak. In de naoorlogse periode van economische bloei kon de illusie van het reformisme zeer krachtig zijn. In de laatste jaren van zijn leven begon King echter steeds radicalere conclusies te trekken. Het waren de vraagstukken van armoede, klasse en anti-oorlog die King verder in de richting van Malcolm X duwden. Hij begon op een snel tempo een klassenstandpunt te ontwikkelen en om deze reden werd hij vermoord. De moord op King weergalmde dan ook de moord op Malcolm X van 1965. Beiden werden vermoord, omdat ze steeds radicaler werden.

Malcolm X ging verder dan King. Hij begon als een zwarte nationalist en was voor een scheiding van zwarten en blanken. Toen hij echter de gebeurtenissen beter ging observeren en als gevolg van meer ervaring in de strijd, begon hij een socialistische aanpak te krijgen. Tegen het einde van zijn leven begon hij tot de conclusie te komen dat een verenigde klassenstrijd tegen het kapitalistische systeem nodig is. In 1964 zei Malcolm X: "Je kunt geen kapitalisme zonder racisme hebben." Dit was een grote stap van het zwart nationalisme en separatisme vandaan, richting het erkennen van de noodzaak van een verenigde strijd van zwarten en blanken. Toen hij deze radicale conclusies bereikte, werd hij vermoord op 39-jarige leeftijd.

Ook waren er leiders die nog verder gingen dan King en Malcolm X. Fred Hampton was de leider van de Black Panther Party in Illinois en werd vermoord in 1969, op de zeer jonge leeftijd van 21 jaar. Hampton trok veel duidelijkere conclusies op klassenbasis. In zijn speeches refereerde hij naar een internationale proletarische revolutie en hij riep op om samen tegen de onderdrukker te vechten, of deze nou wit of zwart zou zijn. In 1969 zei hij: "We gaan kapitalisme niet bestrijden met zwart kapitalisme, maar we gaan het bestrijden met socialisme." Hampton had dus een duidelijke klassenpositie in de burgerrechtenbeweging.

Dit is de enige positie die een heuse bedreiging voor de kapitalistische klasse vormt. Zwarte leiders die blanken de schuld geven voor het lijden van zwarten, creëren geen bedreiging voor de kapitalistische klasse. Het helpt hen juist om de verdeling van de werkende klasse op basis van ras te behouden. Wanneer zwarte leiders echter daarboven uitstijgen en de radicale conclusie trekken dat dit een collectieve strijd is, worden ze gevaarlijke figuren voor de kapitalisten.

De leiders van de burgerrechtenbeweging en hun ontwikkeling naar meer revolutionaire conclusies, waren producten van de jaren vijftig en zestig. De omstandigheden waarin zwarten werden geconfronteerd in de jaren vijftig - discriminatie onderdrukking en tweederangs status - konden niet langer worden getolereerd. Het resultaat hiervan was de burgerrechtenbeweging. De kapitalistische klasse probeerde de beweging binnen grenzen te houden die het kapitalistische systeem niet bedreigden. Hiervoor werd de beweging naar de pro-kapitalistische Democratische Partij gekanaliseerd, terwijl moorden werden georganiseerd op Martin Luther King Jr., Malcolm X, Fred Hampton, en andere zwarte leiders die verder probeerden te gaan dan het kapitalisme en de Democraten. Als de grote burgerrechtenbeweging in staat was geweest om zich aan te sluiten bij de arbeidersbeweging als geheel, had dit een enorme kracht kunnen zijn voor sociale verandering — revolutionaire verandering. Nogmaals, dit is waarom de leiders geëlimineerd moesten worden.

Het resultaat is de situatie die we vandaag de dag hebben. Voor een handjevol Afro-Amerikanen, die hebben geprofiteerd van de concessies van de heersende klasse, gaat het heel goed. Maar voor de overgrote meerderheid is het zo slecht of zelfs slechter dan 50 jaar geleden. Met recente bewegingen, zoals de Black Lives Matter beweging, is het duidelijk dat ongelijkheid en racisme, ondanks de burgerrechtenstrijd uit het verleden, nog steeds floreren in de Verenigde Staten. Ook in Nederland zien we de groei van rechtse partijen die zich baseren op racisme en seksisme.

Steeds meer mensen zijn echter op zoek naar antwoorden en een manier om de maatschappelijke problemen op te lossen. Als marxisten staan wij vooraan in de strijd tegen discriminatie in alle vormen. Wij geloven dat om succesvol te zijn, dit gecombineerd moet worden met de strijd van de verenigde werkende klasse tegen het kapitalisme en voor het socialisme. Dit is de belangrijkste les die we uit de burgerrechtenbeweging kunnen trekken voor de strijd van vandaag. We moeten doorgaan met wat Martin Luther King, Malcolm X en Fred Hampton hebben achtergelaten. Bestrijd racisme door een gemeenschappelijke strijd tegen de onderdrukkers! Op naar een socialistische revolutie! ■

DUITSLAND 1918-1933

VAN REVOLUTIE NAAR CONTRAREVOLUTIE

Van 1918 tot 1933 beleefde Duitsland één van de meest veelbewogen perioden uit de wereldgeschiedenis. Na de revolutie in Rusland probeerden de Duitse arbeiders en soldaten in november 1918 de macht te grijpen. Helaas werd de revolutie verraden door de sociaaldemocratische leiders en was de jonge Duitse communistische partij niet in staat een tegengewicht te bieden door onervarenheid en uiterst-linkse blunders.

Verdere revolutionaire stuiptrekkingen schudden Duitsland van 1919 tot 1923 door elkaar, maar verschillende revolutionaire momenten werden verkwist.

Dit was een klap, niet alleen voor Duitsland, maar ook internationaal. Het uitstel van de wereldrevolutie had verschrikkelijke gevolgen. Dat leidde zowel tot de degeneratie van de Russiche revolutie tot een Stalinistische dictatuur als tot de overwinning van de Nazi's.

In dit boek betoogt Rob Sewell dat de nederlaag van de Duitse Revolutie en de overwinning van het fascisme absoluut niet onvermijdelijk waren. Was de Duitse Revolutie geslaagd, dan was de wereldgeschiedenis helemaal anders geweest.

HET BOEK KOST €10 (VERZENDING INBEGREPEN €13)

Te bestellen via rekeningnummer:
NL36 TRIO 0197 7097 37
met vermelding 'Boek Duitsland + adres'

STRIJDFONDS 2018 €500

Om te beginnen, ontzettend bedankt aan alle kopers en lezers van ons blad. En extra dank aan degene die de solidariteitsprijs hebben betaald.

Solidariteitsaankopen zijn ontzettend belangrijk omdat we streven naar ons doel van 500 voor het strijdfonds van 2018. Als alleen al 10 lezers de solidariteitsprijs van 3 euro betalen, zou dat op jaar basis resulteren tot 120. Dus als u een euro meer kunt betalen voor uw blad zou dat geweldig zijn.

Natuurlijk zijn we ook op zoek naar omvangrijkere donaties. Die hebben we zeker ook nodig en zijn net zo belangrijk. Maar waarom hebben we een strijdfonds?

We vertrouwen slechts op één financieringsbron om onze organisatie Revolutie op te bouwen, namelijk de arbeidersklasse. En in alle eerlijkheid; we willen ook geen andere bron.

De kapitalisten financieren de rechtse media en krijgen waarvoor ze betalen – wij willen niks van hun ontvangen. Zo garanderen we onze onafhankelijkheid en blijven we trouw aan onze idealen en daarmee ook trouw aan de arbeidersklasse.

Door te vertrouwen op de arbeiders en de jeugd die ons de nodige steun zullen geven, kunt u erop rekenen dat dit een arbeidersblad is die voor het socialisme en tegen het rottend systeem vecht.

Dus wat kunt u geven? Grote donaties zijn welkom en essentieel als we ons doel willen bereiken. Echter, zelfs kleine hoeveelheden zijn nodig zoals al beschreven is. Als 20 lezers een vijfje willen sturen levert ons dat al 100 euro op.

Als elke lezer een bijdrage instuurt aankomende periode, kunnen we het doel bereiken en is er vervolgens genoeg financiering beschikbaar om sterk onze organisatie op te bouwen. Details over doneren kunt u hieronder vinden of u kunt online doneren door de link te volgen op **marxisten.nl**

OVERSCHRIJVEN OP:
IBAN NL36 TRIO 0197 7097 37
BIC TRIONL2U

MET VERMELDING VAN:
"DONATIE"

WIE ZIJN WE EN WAAR STAAN WE VOOR?

Revolutie is een blad en organisatie met het doel om marxistische ideeën te verspreiden onder de werkende mensen, jongeren, studenten en elke ander bevolkingsgroep binnen de maatschappij. We zijn een groep actieve socialisten binnen de arbeidersbeweging met een duidelijke visie op maatschappijverandering. De marxistische analyse en methode gelden als onze leidraad voor een alternatief op de huidige asociale politiek. Revolutie is onderdeel van de International Marxist Tendency (IMT), die georganiseerd is in tientallen landen over de hele wereld, op elk continent. Uiteindelijk willen we de wereldwijde strijd leiden tegen de onderdrukking en uitbuiting van het kapitalistisch systeem. We identificeren onze ideeën en tradities met die van Marx, Engels, Lenin en Trotsky, die de vier grootste theoretische en praktische bijdragers zijn voor Marxistische, socialistische en communistische politiek.

Het kapitalisme is zeer ondemocratisch. Het laat de maatschappij regelen door 'specialisten' en de rest wordt behandeld als een domme massa die hoogstens om de paar jaar eens mag stemmen en verder vooral dag in dag uit moet werken. Volgens ons zit er veel meer in de gewone mensen. Wij geloven dat de meerderheid van werkende mensen via zelforganisatie en zelfbeheer kan komen tot een rechtvaardige maatschappij. In het socialisme zouden mensen de samenleving organiseren via raden in hun werkplaatsen, wijken, scholen enzovoort.

De huidige staat zal zich met alle middelen tegen het socialisme verzetten. De burgerlijke instanties willen ons laten geloven dat het huidige systeem - waarin zij stinkend rijk worden - normaal is en dat we niet naar een rechtvaardigere wereld moeten streven. Nochtans kunnen we met de huidige technologische kennis en het gemiddelde opleidingsniveau een maatschappij bouwen waarin uitbuiting, milieuvervuiling, verkeersoverlast, werkloosheid, armoede, racisme, seksisme en alle andere kwalen van het kapitalisme tot het verleden behoren.

Om deze maatschappij te realiseren, dient deze beweging van onderuit zich te wapenen met de lessen van het verleden en de juiste analyses. Het marxisme is eigenlijk dit collectieve geheugen van de werkende klasse. Wij willen die ideeën en methodes aan de wereld kenbaar maken.

Strijd mee!
Wij doen dit over heel de wereld met de International Marxist Tendency rond de website www.marxist.com. Zoals Marx stelde: "De filosofen hebben de wereld tot nu toe op verschillende manieren geïnterpreteerd, maar het komt erop aan hem te veranderen." Dit is dus de belangrijkste taak van socialisten; de maatschappij transformeren. We moeten beginnen aan een lang proces, dat zal eindigen in een maatschappij die wij niet zouden herkennen. Een maatschappij waar er geen uitbuiting of onderdrukking mogelijk is; een wereld waar er geen superrijken leven in de grootste luxe met alle macht, die ze hebben verkregen ten koste van letterlijk miljoenen zwoegende, arme en machteloze mensen. Iedereen die zich bezighoudt met de toekomst van de mensheid op deze planeet wil het anders zien. Die toekomst kan alleen worden gegarandeerd door een nieuwe soort samenleving, waar er een vrije ontwikkeling is van een ieder en daarmee ook van de maatschappij in het geheel.

Heb je interesse in onze ideeën? Sluit je aan bij de marxisten! Sluit je aan bij Revolutie!

STRIJDPUNTEN

- Nationalisatie van de volledige farmaceutische en geneeskundige industrie. Zorginstellingen onder controle van het personeel, in plaats van managers met opgeblazen salarissen.
- Voldoende financiering voor een kwaliteitsvol onderwijs, van peuterspeelzaal tot universiteit. Democratische controle van leraren, ouders en studenten over het onderwijs. Recht op gratis onderwijs en kinderopvang voor iedereen.
- Voor een grootschalige bouw en renovatie van sociale woningen. Onmiddellijke stop van de verkoop van sociale woningen. Nationalisering van de woningcorporaties onder controle van de werknemers en huurders. Inbeslagname van de onroerende goederen van de grote ondernemingen en banken.
- Echte gelijkheid tussen man en vrouw op het vlak van beloning, werkomstandigheden en promotiekansen. Afschaffing van alle vormen van discriminatie tegenover vrouwen. Voor voldoende abortusvoorzieningen in ziekenhuizen over het hele land.

De rest van onze strijdpunten zijn te vinden op onze website: www.marxisten.nl

MSU

CONTACT:

Laat je contact gegevens achter op onze website, e-mail ons of stuur een berichtje op onze facebook-pagina:

- Website: www.marxisten.nl
- E-mail: info@marxisten.nl
- Facebook: 'Revolutie' en 'Marxistische Studenten Utrecht'

REVOLUTIE

DE GELE HESJES

HOE WERP JE EEN REGERING OM?

Lees meer hierover op pagina 6 ▶▶

REVOLUTIE

WWW.MARXISTEN.NL

INFO@MARXISTEN.NL

REVOLUTIE

REVOLUTIE MAAKT
DEEL UIT VAN DE
INTERNATIONAL MARXIST
TENDENCY
WWW.MARXIST.COM

IMT